

AYŞE DAMLA ÇETİN

YAKARIŞ

Hava sanki vücudumda binlerce bıçak keşiği varmış gibi canımı yakıyor, her nefes alışverişimde ağzıma acı bir tat bırakıyordu. Ruhumun ağırlığı yetmezmiş gibi bir de havanın kasveti beni yoruyordu. Birkaç hafta içerisinde hayatım altüst olmuştu ve buna sebep olan kişi karşımda öylece oturuyordu. Her zamanki gibi giyinmiş, saçını her zamanki gibi taramıştı ama artık bana eskisi gibi hissettirmiyordu. Hiçbir şey değişmeden çok şey değişmişti. O, yolumu kaybettiğimde kuzey yıldızım olur, karanlık gecelerimi aydınlatırdı ama şimdi her yer karanlıktı. Gözlerimiz adeta kovalamaca oynuyordu. Tam onları yakalayacakken benden kaçıyorlardı. Bu bekleyiş artık canımı sıkıyaya başlamıştı. Cevabını merak ettiğim bir sürü soru vardı. Ama içimde bir şey sormama engel oluyordu. Korkuyordum. Onu zihnimde defalarca aklamaya çalışmıştım ama nerden tutsam elimde kalıyordu. Evet, şimdi bir yakınlığımız kalmamıştı fakat anılarımızda halâ benim can yoldaşımı. Aldığım yanıtlarla onlara da veda etmek istemiyordum.

Yüzüne bir anda can geldi. Duruşunu dikleştirip kendine çekidüzen verdi. Kovalamaca nihayet sona ermişti. Artık ruhumuzun derinliklerini görebiliyorduk. Gözlerinde ruhunun keşkeler çekerek yakarışlarını görebiliyordum. Ama her şey için çok geçti. O, benim onun ışığına en fazla ihtiyacım olduğu zamanda karanlıkta boğulmamı izlemişti. Bana yaptıklarını gönlüm affetse bile gururum affetmezdi. Aldığı derin nefesle ruhundaki yakarışları susturup konuşmaya başladı. “Çok pişmanım. Biliyorum, bu dediklerimin hiç biri acımı dindirmeyecek, sana yaptıklarımı unutturmayacak ama ne olur beni affet,” dedi. Bunları söylerken sesi titriyor, elleriyle oynuyordu. Gözlerinde, pişmanlığın yarattığı zelzelenin etkisiyle göçük altındaki vicdanının bana el uzattığını görebiliyordum. Ben susmaya devam edince tekrardan konuşmaya başladı. “İçimdeki kazanma tutkusuna söz geçiremedim, şan şöhret tutkusu her şeyin önüne geçmişti. Tek istediğim hakkımı, benim olanı almaktı. O yolda her şeyimi feda etmeye hazırdım. İnsanlıktan çıkmıştım. Seni bile gözden çıkarmıştım ama ne olur, ne olur...” Cümlesini tamamlamasına gözyaşları engel olmuştu. Önümde bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyor, utançtan yerin dibine giriyordu. Onu teselli etmek istedim fakat o an onun yüzünden kaç gece gözyaşlarımın sırsıklam yaptığı yastıkta uyuduğumu, zar zor uykuya daldığımı, daldığımda ise kâbuslarla uyandığımı fakat onların benim başıma gelenler olduğunu hatırlayıp canımın alınması için dua ettiğim zamanlar aklıma geldi. Duygudan yoksun bir şekilde “Yaptığın çok adice bir davranıştı, insan bunu değil dostuna düşmanına bile yapmazdı. Ben sana kendimden çok güveniyordum. Herkese kilitli olan kapılarımı tek sana açmıştım.” dedim. Gözyaşları daha da çok şiddetlenmişti. Onun ağlaması içimdeki öfkemi, kinimi saman balyasına atılmış bir kibrit gibi durdurulamaz bir yangına sürüklüyordu. Bu sefer bıçaktan daha keskin sözlerle, “Ben seni affederim affetmesine ama sen kendini nasıl affedersin bilmem. Ben senin kadar başarılı olmayabilirim ama en azından insanım. O kadar başarının içinde tek başına geberip gideceksin.” dedim. Öfkem ve kinim saman alevi gibi yanıp sönmüştü fakat biraz sert çıkmıştım.

Bana ne yaparsa yapsın bu sözleri hak etmiyordu ama. Anılarımız hatırına,” Öür dilerim, sert çıktım. Belki seni bir gün affederim ama o gün bugün değil. Umarım yakın zamanda kendini affedersin. Uzun bir süre lütfen görüşmeyelim. Hayatta sana başarılar.” dedim. O da acı bir kabullenişle başıyla beni onaylayıp,” Hayatta sana da başarılar.” deyip masadan kalktı. İçimdeki fırtınalar sonunda sona ermişti.